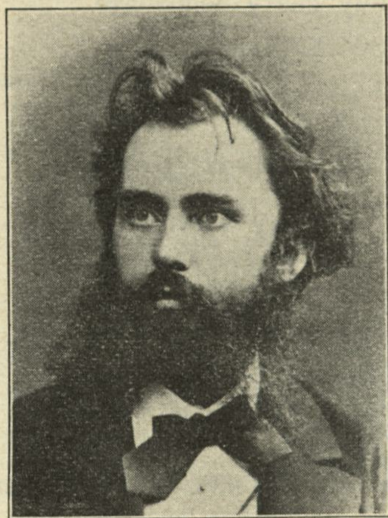

ЈОСИП СТРИТАР :

Из расправе о Прешерну.

Сопствена природа и околности створе некога песника тако да је нарочито осетљив за жалост и патњу који су обилно разливени по тој „сузној долини“. Као што пчела из сваког цветка срче мед, тако он срче отров и сету из сваке ствари и појаве... Такав песник је прави мученик човечанског рода, јер узима на себе сав наш бол и препева га у слатким песмама које нам топе окорела срца — он пати да ми уживамо. Такав је песник Прешерен.

(Превод Љ. С. Ј.)

Стритар Левстику.

12. априла 1866.

Колико си ти користио словеначком писању, нико не зна боље од мене; али ја сам ти више захвалан за нови, једино прави дух који си увео, него за слова. Сваком придигујем, ко хоће да ме слуша, да нико не зна писати словеначки, т.ј. у словеначком народном духу, а при томе паметно, здраво, логично, карактеристично, хумористично, поштено и т. д. као Ти, а за Тобом најбоље они који су теби најближи.

(Превод Љ. С. Ј.)